

Sortir del niu

Toni Garcia i Eva Albert

Ja ho tinc clar!! He arribat a una edat en què independitzar-se es fa imprescindible. I clar, he de valorar tot el que fa falta per a aconseguir-ho.

El primer problema que se'ns planteja quan volem independitzar-nos és la vivenda, i pensem: cal compartir pis o podem viure sols? Ens posem a buscar pis, i el que veiem és que el preu dels pisos no està dintre les nostres possibilitats econòmiques, perquè amb un sou mitjà no hi ha prou per a tot el que comporta aquesta nova vida.

Val, ara que ja tenim solucionat aquest problema, ens posem a buscar pis i companys. I per on comence? M'han aconsellat que vaja a la universitat, que allà, als taulers de anuncis hi ha milers d'anuncis on demanen company de pis, així només cal intentar encaixar amb el perfil sol·licitat i ja està la feina feta.

M'agafe cinc o sis números de telèfon i vaig a per totes!!!!

He anat a tots els pisos, ara toca esperar la resposta, però per sort no es fa esperar. Em telefonen de seguida per dir-me que a un dels pisos on havia anat puc instal·lar-me quan vullga. Béeeeeeeeeee!!!!!!!!! Demà

mateix ja seré independent!!!!

Però ara la cosa serà molt diferent, tot ho tindre que fer jo, escurar, fer-me el dinar, posar rentadores, netejar el pis, fer la compra, ... Pareix xungo, però ho aconseguiré!!

Al principi, la convivència era un poc difícil, com no ens coneixíem, tot era molt forçat, però poc a poc ens vam anar soltant tots, i cada volta em feia més il·lusió arribar a casa i vora als meus companys. Ens vam reparar les feines de la casa i així es feia més entretingut, mentre un escura, l'altre posa la rentadora, i l'altre fa el dinar; al igual que la neteja del pis, un fa el menjador, l'altre la cuina,... és genial.

En passar el temps, van sortir alguns problemetes de convivència, però amb un poc de paciència i mà dreta tot s'arregla. Està clar que cadascú és de sa mare i que és molt difícil que congeniem al 100%.

Al cap i a la fi, els companys de pis han arribat a ser amics, gràcies a la necessitat de compartir pis, en lloc de trobar-me amb habitants de la casa, he trobat una família, la meua família urbana.

Una mirada enrere en el temps

Eva Albert Villalonga

Si mirem enrere en el temps i analitzem la nostra infantesa, tot i que per a alguns com ara jo no està tan lluny i no ens caldrà fer massa memòria, ens adonarem que va estar molt diferent de la dels xiquets d'avui en dia en molts aspectes.

Els cotxes on viatjàvem no tenien cinturons de seguretat als seients de darrere, ni cadiretes per a bebès, ni *airbag* i, tot i que moltes vegades anaven ben plens, mai hem sofert la síndrome de la classe turista. Les portes i els armaris aleshores no tenien proteccions i els flascons de medicines no tenien tapa a prova de xiquets. Corríem en bicicleta sense casc, ni colzeres, ni genolleres i baixàvem costes a tota velocitat sense por a fer-nos mal. Els gronxadors on jugàvem eren de metall. Jugàvem a xurro i ningú té una hèrnia per això. Eixíem de casa pel matí i ens passàvem el dia al carrer, fins que s'encenien les llums de les faroles sense que ningú sabés on estàvem, ja que ningú tenia mòbil. Ens trencàvem els ossos i no ens semblava cap catàstrofe,

ben bé al contrari, ja que ens sentíem el centre d'atenció. Ens féiem talls perquè jugàvem a tirar-nos pedres i tot s'arreglava amb uns punts i una mica de mercromina. Anàvem a classe amb la motxilla plena de llibres i llibretes, sense rodes, és clar. Menjàvem dolços i bevíem refrescs i no per això sofríem d'obesitat. Mai ens van créixer cucs a l'estómac de menjar pipes o dolços. No teníem *Playstations*, ni ordinadors amb Internet, ni televisió per satèl·lit, però això sí ens ho passàvem d'allò més bé tirant-nos globus plens d'aigua. Nosaltres sí que teníem amics i ens passàvem el dia al carrer amb ells jugant amb qualsevol cosa que trobàvem, amb cartrons, pals, fulles o el que fóra. I si la meua infantesa va ser tan diferent de la dels xiquets d'avui en dia no vull ni pensar com de diferents degueren ser les dels nostres pares i avis, que no tenien coses que a nosaltres ens pareixen tan òbvies i comuns com ara la televisió, però de ben segur van disfrutar també de la seua infantesa.